

# O zázračném malíři



V Pohádkové zemi, kde žijí Karkulka, Kulihrášek, Popelka a Šípková Růženka, je vesnička, která se jmenuje Malířov. Každý, kdo se tam narodí, dovede dobře malovat. Sotva tam nemluvně odloží dudlík, už se shání po tužce a čmárá po všem, co najde. Čím jsou děti větší, tím líp kreslí. Všechny domky v Malířově jsou pomalovány barevnými květy a taky nábytek uvnitř, skříně, truhly, stoly, všechno je vyzdobeno pestrými malůvkami. Děti nedají pokoj ani zvířatům. Srst psů hraje všemi barvami, každý kuň má aspoň na zádech hezký vzorek a běda vrabci, který padl dětem do rukou – vrátí se mezi své kamarády červený a zelený jako papoušek. I dospělí tam těší malovat. Řezník, holič, cukrář, krejčí, každý rád odskočí na chvíli od práce k plátnu nebo k výkresu. Nejlépe to bylo vidět v kostelíčku, ten kráslila celá vesnice a každý tam nakreslil, co dovedl, někdo obláček, někdo anděla, jiný srnku nebo kvetoucí keř.

Takové to tedy bylo v Pohádkové zemi v Malířově.

Ale jednou se tam narodil chlapec tak nadaný a dovedný, že byl celý Malířov u vytržení. Sotva začal chodit, nic jiného neznal než barvy a malování. Tatínek nejdříve huboval, že na to nemá čas, ale když viděl, co kluk dokáže, rád mu půjčoval své tužky, štětce i barvy a kluk brzy maloval jako mistr.

Mnohokrát se stalo, že si svou dovedností udělal z kamarádů dobrý den. Uměl na kámen namalovat koláč jako opravdový, až se klukům sběhly sliny a hned po něm sahal. Uměl namalovat včelu, že byla jako živá a děti se bály sednout k ní blíž, aby nedostaly žihadlo. A holoubka nakreslil jednou na břidlicovou tabulku na střeše tak, že druzí holubi přilétali a divili se, proč se ten na střeše nehýbá.

Celá ves žasla nad zázračným chlapcem a žasl nad ním i pan učitel, když hoch k němu přišel do školy. Ani se nezlobil, když malý rozpusta načmáral jeho podobu o přestávce na tabuli. Všichni viděli, že tomu hochovi daly malířské umění do kolébky sudičky a že se z něho má stát velký umělec, jakého svět už dlouho neviděl.

Ten malý chlapec se jmenoval Barvomil Duha, ale nikdo mu odmalíčka neřekl jinak než – Zázračný malíř.

Protože Barvomil uměl kreslit lépe než pan učitel i než pan ředitel a protože stvořil nejhezčí andílky v malířovském kostele, rozhodl tatínek, že pošle chlapce do vysoké malířské školy.

Barvomil byl hodný a poslušný žák a hořel touhou naučit se co nejvíc. Všichni slavní malíři v pohádkovém hlavním městě byli jeho učiteli. Ale nakonec uznali, že chlapec umí víc než oni sami. Poradili se, řekli své rozhodnutí Barvomilovi a vypravili ho pak k proslulému malířskému mistru, který se jmenoval Den.

„Mistře Dni,“ řekl mu Barvomil, „chci umět malovat jako ty. Nauč mě svému umění!“

Mistr Den vzal Barvomila do učení. Ukázal mu, jak jemně a zvolna nanáší barvy, když přichází do krajiny, kde dosud vládla noc – a to bylo něco, co mu dosud žádný malíř na světě nepředvedl. Nejdříve lehce,

závojově, pak zvolna přidával jasu i stínu, sytil barvy, až zmizela mlha a vše se objevilo v pevné podobě. A tak Den stvořil nový krásný den...

Mladý malíř byl jako u vytržení a dobře se díval, jak mistr Den pracuje, aby si jeho umění osvojil.

„A co dál?“ otázal se, když byl Den se svým dílem hotov.

„Dál nic. Tak to všechno nechám, než to smaže noc.“

„Je to krásné, překrásné,“ řekl Barvomil, „ale bojím se, že je to ještě málo živoucí. Mám touhu, aby v mých obrazech byl neustálý život, aby se vše měnilo při každém pohledu.“

„To nedovedu,“ řekl mistr Den. „Musíš jít k mistrovi Moře. Snad on tě naučí, co si přeješ.“

I poděkoval malíř mistru Dni a navštívil Moře.

Mistr Moře přijal žáka a ukázal mu podivuhodné věci. Zasněžil ho do umění, jak kreslit, aby se vlny přelévaly přes sebe, aby se nad hlubinami objevovaly nové a nové barvy, aby všechno, co vidíme, bylo v neustálé proměně.

„Jsi spokojen?“ tázal se pak mistr Moře.

„Tvé umění je velké,“ řekl Barvomil, „ale trochu smutné. Já bych se chtěl naučit zachytit v barvách vzduch nad vlnami, i paprsky slunce!“

„To nedovedu. Musíš se obrátit na mistra Světlo, ten i mně často pomáhá.“

Mistr Světlo byl nejslavnějším malířem, ale Barvomil se nebál a navštívil ho. A u něho se naučil, jak připravovat barvy, aby zazářily slunečním zlatem, jak znázornit paprsky, deroucí se lesem a rozsvěčující přírodu, jak vykreslit stříbrnou pěnu, skvějící se na vlnách. Světlem, které se snáší na svět, naučil se Barvomil probouzet barvy k pravému životu.

Když opouštěl mistra Světlo, uměl už víc než všichni mistři dohromady. Šel šťastně světem. Všechno, co viděl, mu patřilo, protože to dovedl dokonale zpodobit. Šel, točil vesele kloboukem a věděl, že ho čeká štěstí, sláva i bohatství.